

CEI MAI RĂI OAMENI DIN ISTORIE

BONNIE ȘI CLYDE

JAMES BUCKLEY JR.

Traducere: MAGDA DUMITRU

NICULESCU

CUPRINS

<i>Introducere</i>	7
1 Bud	13
2 Micuța Bonnie	19
3 Bud și Buck	25
4 Adolescenta Bonnie	31
5 Prăbușirea	35
6 O întâlnire fatidică	39
7 Bonnie se alătură bandei	45
8 Clyde în pușcărie	51
9 Prima bandă Barrow	57
10 Bonnie la închisoare	65
11 Viață și moarte de fugar	71
12 Moarte oamenilor legii	81
13 Celebritate neașteptată	91
14 Accidentul	99
15 Ambuscade	105
16 Din nou fugari	113

17	Raidul de la Eastham	119
18	Intră în scenă Hamer	125
19	Moarte pe șosea	129
20	Plasa se strânge	137
21	Un sfârșit violent	141
22	Eroi populari	147
	<i>Anexă</i>	151
	<i>Note</i>	156
	<i>Bibliografie</i>	159

BUD

Povestea începe în Texas. Deoarece este un stat mare, ca să îl delimităm mai precis, trebuie să o luăm spre sud, de-a lungul unui drum care merge dinspre marile Dallas către un loc uitat de lume, numit Telico. Este un loc mic acum, iar pe atunci, la începutul secolului al XX-lea, era și mai mic.

Henry și Cumie Barrow, un cuplu tânăr de îndrăgostiți, se căsătoriseră în 1890 și se hotărâseră să se apuce de agricultură, la fel ca mulți alți locuitori din acele zone întinse. În primii ani, au cultivat bumbac și porumb. Când ferma s-a dovedit neproductivă, dl. Henry Barrow a început să

muncească la fermele altor oameni. Soția sa, Cumie, care avea șaisprezece ani când s-au căsătorit, se ocupa de casă, care, așa cum se întâmpla pe atunci, s-a umplut curând de copii.

Cumie avea doar nouăsprezece ani și era căsătorită de trei ani când a apărut pe lume primul copil al cuplului, Elvin, în 1894. În deceniul care a urmat, doamna Barrow a mai născut doi fii și o fiică.

Viața era grea, dar nu de nesuportat.

Unul dintre personajele acestei povești, Clyde Barrow, a venit pe lume la 24 martie 1910. Cel puțin așa scrie în Biblia familiei Barrow, care pentru o familie texană era mai oficială și mai respectabilă decât orice document guvernamental. Prin împrejurimi, nu existau doctori care să completeze documente oficiale – prin preajmă locuia o moașă, dar asta era tot. Cele mai multe relatări spun că s-a născut în 1909, dar cercetările ulterioare nu au reușit să descopere un act oficial care să demonstreze veridicitatea uneia sau a celeilalte. (FBI-ul a adăugat un aspect suplimentar acestui mit, numindu-l Clyde Champion Barrow în afișele sale. Familia lui Clyde, inclusiv sora sa Nell, au susținut că al doilea prenume era Chestnut.)¹

În deja aglomeratul cămin al familiei Barrow, s-au mai născut doi copii. Dintre cei cinci frați Barrow, locul al doilea ca notorietate îl ocupa Ivan, cunoscut de toți drept Buck.

Clyde avea și el o poreclă: Bud. Împreună, Buck și Bud vor deveni parteneri de făcut rele și tovarăși nedespărțiți. Până la sosirea pe lume a lui Clyde, familia Barrow locuia într-o casă cu trei camere (majoritatea relatărilor o numesc „o colibă”²). Nu aveau apă curentă și nici electricitate. Acest lucru nu era ceva neobișnuit, chiar și la începutul anilor 1900. Electricitatea nu a ajuns în zonele rurale decât după alte câteva decenii. Dar luminile strălucitoare ale marelui Dallas luceau în depărtare, atât literal, cât și metaforic.

Copiii nu erau atrași de perspectiva vieții de fermier a părinților. Dar Cumie își dădea silința să-i facă să meargă la școală și să dea o mână de ajutor la fermă. Cu atât de mulți frați (cel de-al șaptelea și ultimul copil al familiei Barrow, Marie, s-a născut când Clyde avea aproape opt ani), nu era nicio problemă să găsească copii cu care să se joace. Alți tovarăși de joacă pentru micii Barrow proveneau din familiile fermierilor din împrejurimi.

Cumie credea cu ardoare în Dumnezeu. Spunea că trebuie să faci tot ceea ce spun Isus, Biblia și Biserica. Iar când copiii nu făceau ce spunea fie Isus, fie Cumie, avea pregătit un băț. Cel mai des țintea picioarele.

Copiii petreceau perioade mari de timp vizitându-l sau locuind cu unchiul lor, Frank Barrow, fratele lui Henry. Acesta locuia la o fermă mai mare, în Corsicana, statul Texas.

O DUBLĂ LOVITURĂ DATĂ FERMIERILOR

Începutul anilor 1920 a fost foarte dificil pentru fermierii din Texas și din întreaga zonă Midwest.

Au fost mai întâi cauze economice. Primul Război Mondial se terminase în 1918. În timpul acestuia, prețurile mai tuturor produselor, cum ar fi grâul, porumbul sau bumbacul, crescuseră dramatic. Guvernul cumpăra mult, iar acest lucru menținea prețurile ridicate. Fermierilor le mergea bine, în general. Dar, odată cu terminarea războiului, aceste prețuri au scăzut rapid. În perioada 1920-1921, mulți fermieri se străduiau din răspuțeri să o scoată la capăt.

În Texas mai ales, s-a adăugat o cauză naturală. Un gândac coleopter a afectat recoltele de bumbac. A distrus hectare întregi de teren arabil, ruinându-i pe unii dintre fermieri. Daunele cauzate de insectă s-au propagat în orașele care depindeau de recoltarea bumbacului, iar multe familii au ajuns la sapă de lemn.

În scurtă vreme, destinul de fermieri al familiei Barrow se va schimba, în mare parte din pricina acestor motive.

Clyde ducea în Telico o viață bună, cu toate lipsurile sale. Avea prieteni și multe lucruri de făcut. Mergea la școală, dar nu avea rezultate bune și nici nu părea să-i pese prea mult de acest lucru. Buck, fratele mai mare al lui Clyde, a renunțat

la școală pe la vârsta de 8 ani. Ca și tatăl lor, nu a învățat niciodată să scrie și să citească.

Clyde era nevoit să muncească la fermă, dar avea și timp pentru distracție, ca de pildă să călărească vițeii sau să se joace de-a cowboy-ii și indienii.

Nu părea sortit vieții de infractor. O poveste relatată de sora sa, Marie, după mulți ani, este relevantă în acest sens. Se pare că proprietarul magazinului de dulciuri l-a prins pe Clyde încercând fure un pumn de bomboane. Pentru a-l împiedica pe băiat să mănânce dovezile viitoarelor sale infracțiuni, proprietarul „îl pune pe Clyde să fluiere de fiecare dată când intra în magazin”.³ Era greu să fluiere cu gura plină de dulciuri șterpelite.

Sora sa, Nell, povestea că odată fratele ei mai mare aproape că s-a înecat în râu. „Era complet lipsit de vlagă când l-am adus la mal”, scria ea.⁴ Dar și-a revenit și amândoi au promis să le ascundă părinților incidentul, ca nu cumva să nu le interzică pe viitor să mai meargă la înot.

Dar acestea au fost câteva rare întâmplări dramatice dintr-o viață aparent liniștită.

Situația se va schimba în scurt timp.

Când Clyde avea vreo 13 ani, cei mai mulți dintre frații săi pleaseră la Dallas pentru a-și căuta norocul. Din pricina prețurilor scăzute ale produselor agricole și a lipsei

crescânde de mână de lucru, pentru familia Barrow era din ce în ce mai greu să conducă ferma. Henry își găsisse la o cărămidărie un loc de muncă cu program redus, dar nu era de ajuns. Până la urmă au luat o decizie grea, de a se muta. Henry, Cumie și cei trei copii mai mici ai lor au părăsit micuța fermă. Următoarea oprire: marele oraș, sau cel puțin imediata apropiere a unuia.

MICUȚA BONNIE

ntre timp, o fetiță pe nume Bonnie Parker creștea în vestul Texasului, hrănită cu visuri mărețe. Ca și familia Barrow, familia Parker trăia într-un orășel agricol, Rowena. Spre deosebire de familia Barrow, cei din familia Parker nu depindeau de agricultură. În schimb, Charles Parker era zidar. Cu alte cuvinte, construia case, magazine și ziduri, folosind cărămizi și ciment. Din punctul de vedere al soției sale, Emma, acest lucru oferea familiei o poziție socială mai ridicată în micul lor orășel. Și, la fel ca doamna Cumie Barrow, Emma ținea ca familia ei să facă parte din parohia locală, a Primei Biserici Baptiste.

Pe 1 octombrie 1910 s-a născut Bonnie Parker, alăturându-se fratelui ei de doi ani, Hubert, căruia i se spunea Buster. (O a doua fiică, Billie Jean, s-a născut trei ani mai târziu.) Dinainte de a împlini trei ani, Bonnie cânta în corul bisericii. Odată însă, Bonnie s-a abătut de la program și a cântat o melodie country în locul unui imn bisericesc. După cum mulți biografi au interpretat acest incident, fata „își dorise atenție și o obținuse.”⁵

Este important să amintim că mai toate informațiile pe care le știm despre primii ani de viață ai lui Bonnie sunt dintr-o sursă importantă: mama ei. În 1937, Emma a contribuit, cu o relatare despre viața fiicei ei, la o carte intitulată *Fugitives* („Fugarii”). Sora lui Clyde, Nell, a contribuit cu cealaltă jumătate a poveștii despre Bonnie și Clyde din această carte.

Poveștile spuse de Emma despre viața infracțională a cuplului Bonnie și Clyde sunt întărite de știrile din presă și de martori. Relatările Emmei despre copilăria fiicei ei sunt mai greu de coroborat. Majoritatea istoricilor au fost nevoiți să dea crezare cuvântului ei. Să fie adevărate în totalitate relatările despre micuța Bonnie? Poate nu toate, iar acest lucru sporește romantismul acestei istorii. Inventând povești din copilăria ei, relevante pentru ceea ce a devenit mai târziu, oare Emma (sau coautoarea Jan Fortune) nu sporea

mitul Bonnie și Clyde? Sau nu încerca să explice ce s-a întâmplat cu fetița ei?

Oricare i-ar fi fost motivele, poveștile spuse de Emma au completat golurile din istoria lui Bonnie. De pildă, odată, un unchi aflat în vizită a învățat-o pe Bonnie câteva înjurături. Un asemenea limbaj i-a fost imediat interzis de către severii ei părinți, dar povestea se potrivește cu talmeș-balmeșul vieții ei de mai târziu.

Unele întâmplări sunt mai ușor de dovedit cu fapte. Moartea lui Charles Parker, în 1914, este un asemenea fapt, și încă unul care a avut o importanță capitală în viața familiei. Drept urmare, Emma a trebuit să părăsească orașul Rowena și să se mute cu părinții ei. Văduva Parker și copiii s-au stabilit în Cement City, lângă Dallas. Emma a găsit de lucru, fiind croitoreasă, iar familia locuia împreună cu părinții ei într-o casă devenită brusc neîncăpătoare.

Bess Krause era verișoara lui Bonnie. În cartea *Fugitives*, ea este cea care i-a povestit autoarei Jan Fortune despre viața în Cement City. Bess relata despre reticența lui Bonnie în a face ce i se spunea. Conform unei povești, Bonnie a tăiat la un moment dat o pungă de ierburi mirositoare numite *assa-f(o)etida* („guma împuțită” sau „balega diavolului”), pe care uneori fetele le purtau la gât. Se credea că mirosul ar ține departe răcelile și gripa, dar în genere nu făceau decât

să duhnească. Rebela Bonnie nu voia să aibă nimic de-a face cu acest ritual puturos.

Cement City, murdar și plin de fabrici, se afla departe de orășelul de fermieri Rowena. Emma îl ura, dar încerca să vadă și partea frumoasă a lucrurilor. A continuat să-i trimită pe copii la biserică, deși acum un drum până acolo însemna o plimbare de peste 3 kilometri prin praf sau noroi.

Relatările despre copilăria rebelă a lui Bonnie continuă. Odată a găsit vinul ascuns de bunicul ei și a băut din el până și-a pierdut cunoștința. Se pare că îi cam plăcea să producă incendii, dar niciodată nu a fost vorba despre ceva grav. (Ea și Bess au făcut un foc lângă un hambar și au fost nevoite să-l stingă cu găleți de apă înainte ca acesta să se extindă.) Îi era imposibil să-și păstreze sângele rece și lua parte la diverse bătăi la școală, cu fete și băieți. „Mereu se bătea cu cineva” scria mama ei.⁶ Dar îi plăcea să i se acorde atenție. Emma are o poveste despre un spectacol organizat la școală. Pe vremea aceea, actorii albi (uneori și cei de culoare) își aplicau un machiaj gros numit „față neagră” pentru a se măna cu un african. Apoi interpretau cântece din ceea ce se considera a fi cultura africană sau afro-americană a sclavilor. La un asemenea eveniment, Bonnie era machiată, dar la un moment dat cineva i-a tras peruca. Buclele blonde contrastau puternic cu vopseaua neagră de pe față, iar publicul a început să o arate cu degetul și să râdă de ea. Po-

trivit Emmei, tânăra Bonnie nu s-a rușinat, profitând în schimb de atenția care i se acorda ca să facă câteva mișcări din gimnastică, ceea ce a atras publicul de partea ei.

Ochii lui Bonnie erau ațintiți asupra viitorului, iar acești ochi oglindeau stelele. Voia să ajungă vedetă pe Broadway, să cânte și să danseze și să aibă parte de multă notorietate. Învăța cântecele la modă și le interpreta în timpul cinelor luate în familie. A încercat chiar și să scrie poezie, un hobby pe care îl va cultiva multă vreme.

Idolii ei în drumul spre succes erau personajele pe care le vedea în revistele de cinema. Anii '20 au introdus moda „garçon”, care îmbina părul scurt cu șiragurile lungi de perle și fustele scurte. Pălăriile miciuțe completau ținuta aceasta, iar Bonnie și prietenele ei încercau să adopte o astfel de înfățișare, deși era destul de greu, din cauza lipsei banilor.

Rudele ei spun că, încă din primii ani de școală, în jurul ei roiau mulți „flăcăi”.⁷ Deși era încântată de atenția primită – ca și de dulciurile pe care i le dădeau băieții –, era întotdeauna clar cine este șeful în oricare tip de relație. Bess scrie că odată Bonnie l-a amenințat pe un băiat cu o lamă de ras, pentru că a enervat-o. Bess mai scrie că, „atunci când iubea, Bonnie o făcea cu toată inima”.⁸

Când avea cincisprezece ani, Bonnie a găsit în sfârșit un băiat lângă care să rămână.